

Rigsdagstidende.

1857. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 176.

Ottende Session.

48de Møde.

Lørdagen den 7de Februar.

[(Fortf.)]

Udvalgets Forslag under Nr. 3.

§ 8 Linie 5: rettes „beholde“ til: „kunne beholde.“

vedtoges uden Afstemning som en Redaction.

5) Lovforslagets § 8, med den vedtagne Forandring, saalydende:

Med den testamentariske Anordning, som Forældre saaledes gjøre over deres Gaard, kan det og bestemmes, at den af dem, der bliver den Længstlevende, skal under de nærmere Betingelser, som efterfølgende § 10 indeholder, kunne beholde Gaarden med Tilbehør mod et Bederlag, der svarer til den Værdi, hvorfor Gaarden i Medfør af Bestemmelserne i § 6 i sin Tid skal overlades til et af Børnene, hvilket Bederlag stiftes i Eiendommen og udbetales i de Tilfælde, hvori Børns Fædrenes eller Mødrenes arv ellers skal udbetales dem.

Den Længstlevende er ikke bemyndiget til at sælge Gaarden, uden at den først tilbydes den Søn eller Datter, som den i sin Tid skal tilfalde, hvilken da skal være berettiget til at modtage samme for den i Testamentet satte Værdi eller for den Sum, som i Tilfælde af Indsigelse fra de andre Livsarvingers Side bestemmes paa den i § 6 angivne Maade, og med Beløbets Tilvebringelse have Genstand til den anden derpaa følgende Juni Termin.

Saaframt bemeldte Arving ikke er myndig,

skal Sagen, inden Beslutning tages om Gaardens Overtagelse, indstilles til Justitsministeriets Bedømmelse.

Det følger forøvrigt af sig selv, at der ved Egtefolkens fælles Testament ogsaa kan bestemmes yderligere Indskrænkning i den Længstlevendes Raadighed over Gaarden, og at det navnlig kan formenes denne at pantsætte samme, ligesom den Længstlevende i intet Tilfælde kan give Nogen Panteret foran de Arvelodder, som ere Børnene tilfaldne efter den forhen afdøde Fader eller Moder, hvilke Arvelodder, som foranført, blive prioriterede i Gaarden, indtil der paa anden Maade gjøres Arvingerne Fyldst for samme.

vedtoges eenstemmig med 61 St.

Udvalgets Forslag under Nr. 4:

§ 9 Linie 4: efter „dem“ tilføies „begge.“ vedtoges uden Afstemning som en Redaction.

6) Lovforslagets § 9 med den vedtagne Forandring, saalydende:}]

Det er ligeledes en Selvfølge, at den Længstlevende ikke kan efter sin Egtesælles Død gjøre nogen Forandring i den engang, til Fordeel for et af Børnene, af dem begge tilkjendegivne sidste Vilje, men skulde bemeldte Barn døe eller ei ville modtage Eiendommen, kan den Længstlevende ved en ny testamentarisk Disposition bestemme, hvo af de øvrige Børn der skal træde i dets Sted, saafremt det fælles Testament ei allerede indeholder nogen Bestemmelse desangaaende.

vedtoges eenstemmig med 62 St.